

Saksbehandler:
Jeffrey Huseby

Saksfremlegg

Behandlende organ	Møtedato
Generalforsamling 2021	19.06.21

GF 19. juni 2021 Diakoni i Sjømannskirken

Kort fremstilling

Denne saken er en oppfølging av vedtak fra generalforsamlingen 2018, hvor generalforsamlingen under styreleders tale anmodet hovedstyret om å vurdere å opprette en lederstilling med ansvar for diakoni i Sjømannskirken.

Diakoni er en av Sjømannskirkens merkevarer og har hatt stor plass i arbeidet helt siden Storbjørn sine dager. Det er et ønske om at dette fortsetter. Det er viktig å understreke at diakoni ikke er en aktivitet, men del av kirkens vesen. Sjømannskirken er kirke og diakoni er en del av å være kirke og del av evangeliet.

Hovedstyret deler hovedansvaret fra GF i 2018 om å øke bevisstheten om diakoni og den diakonale praksisen i Sjømannskirken, men er avventende til å opprette en lederstilling ved hovedkontoret. Hovedstyret ønsker i første omgang å organisere arbeide med diakoni slik man gjør med trosopplæring og det er opprettet en ressursgruppe for diakoni som skal utarbeide et utkast til en plan for diakoni i Sjømannskirken.

Hovedstyrets forslag til vedtak:

Generalforsamlingen tar arbeidet med en diakoniplan for Sjømannskirken til etterretning og ber hovedstyret ta med seg momenter fra drøftelsene i det videre arbeidet.

Utfyllende saksinformasjon

Bakgrunn

På generalforsamlingen i 2018 ble det i forbindelse med styreleders tale fremmet en sak om diakoni i Sjømannskirken. Saken ble behørig drøftet og generalforsamlingen vedtok å sende følgende forslag til hovedstyret til vurdering:

«Mottoet for GF i år er «En tjenende kirke». Samstundes går det frem i årsmeldinga at talet på både sjukebesøk og sosialsaker blir reduserte. Dette er bekymringsfullt og utfordrende.

Generalforsamlinga vil be hovedstyret om å opprette ei diakonstilling som kan gå inn i leiingsstaben ved hovudkontoret. Den tilsette skal:

- *Inspirere Sjømannskyrkja til diakonale tenester*
- *Lage en metodikk for sjømannskirkediakoni som kan dyktiggjere tilsette og frivillige i dei diakonale tenestene*
- *Vere ein erfaringssentral som stasjonane kan gjere nytte av i dei diakonale tenestene*

Stillinga vil spisse og vektlegge fagområdet diakoni på lik linje med andre prioriterte oppgåve i Sjømannskyrkja som beredskap, IT og trusopplæring. Då kan verdiane «Ei oppsøkande kyrkje» og «ei tenande kyrkje» bli meir konkretiserte».

Som det går frem av forslaget, ville man opprette en lederstilling ved hovedkontoret som har ansvar for diakoni i Sjømannskirken. Det bakenforliggende synes å være et ønske om en ansatt leder som har ansvar for å løfte den diakonale bevisstheten, se de diakonale medarbeiderne, sørge for utarbeidelsen av en plan for diakoni, samt oppfølgingen av denne.

Henstilling fra generalforsamlingen i 2018 ble ikke tatt opp i hovedstyret før 2. desember 2020 og i møtet 4. mai 2021. Årsaken til dette var flere, blant annet overgangen mellom gammel og ny generalsekretær og dernest et krevende koronaår i 2020.

Da hovedstyret hadde saken oppe i desember 2020 og mai 2021, kom det frem at hovedstyret deler viktigheten av diakoni i Sjømannskirken. Det ble sagt at diakoni er kirkens kroppsspråk, at dette bør gjenspeiles i organisasjonens satsing og at det er behov for større fokus på det faglige innen diakoni. Dette er også grunnen til at diakoni er nevnt flere steder i strategiplanen som er utarbeidet.

Hovedstyret var imidlertid avventende til å opprette en egen lederstilling da man var usikker på om det ville ivareta anliggendet om mer og bedre diakonal praksis i Sjømannskirken. I stedet gav hovedstyret sin tilslutning til et forslag fra generalsekretær om å opprette en «Faggruppe for diakoni» på samme måte som «Faggruppen for trosopplæring». Hovedstyret vedtok følgende i desember 2020:

«Hovedstyret ønsker å øke fokuset på diakoni og ser positivt på administrasjonens forslag om å opprette en faggruppe for diakoni som skal utarbeide mandat og handlingsplan for diakoni i Sjømannskirken, samt sette planen ut i livet. Fagansvaret legges til en operativ leder i ledergruppen.»

Faggruppen for diakoni ble opprettet i januar i år og er i gang med å utarbeide et utkast til plan for diakoni i Sjømannskirken. Det anses som strategisk viktig å beskrive og opprettholde den særpregede sjømannsdiakonien, samtidig som det legges et diakonifaglig fundament for dette arbeidet. Ansvar ble lagt på en av de operative lederne.

Hovedstyret hadde også en prinsipiell drøfting om henstillingen fra generalforsamlingen om å opprette en stilling ved hovedadministrasjonen. Det ble fremholdt at det tillegger hovedstyret og administrasjonen å organisere arbeidet og å opprette og nedlegge stillinger på de ulike stedene i organisasjonen, og at det ville være prinsipielt krevende dersom

generalforsamlingen skulle involvere seg i driften på et slikt detaljnivå. Utgangspunktet for hovedstyret er at det er ønskelig å ivareta anliggendet om diakoni best mulig uten å øke antall administrative stillinger.

Når saken tas opp på årets generalforsamling, er det for å melde tilbake til generalforsamlingen om vedtaket fra 2018, samt gi generalforsamlingen anledning til å gi gode innspill som hovedstyret kan ta med i det pågående arbeidet. Det følgende er en innledning til en slik drøfting.

Begrunnelse for diakoni

Det er skrevet mye godt om grunnlaget for diakoni både i og utenfor Sjømannskirken. Det mest nærliggende, er å henvide til Den norske kirkes plan for diakoni (2007) og revisjonen av denne (2020). Av skriftlig materiale om diakoni i Sjømannskirken, kan nevnes tidligere styreleder Kjell Nordstokkes bok «Tjeneste i verdens hverdag (1999) og tidligere generalsekretær Kjell Bertel Nylands bok «Tolk og tjener» (2007).

Det er ikke plass til å gjengi det teologiske grunnlaget for diakoni innenfor rammen av dette saksfremlegget. Her nøyer vi oss med å fastslå at diakoni er en direkte følge av å være kirke. Kirken er bare kirke når den er til for andre. På samme måte som Jesus ble sendt til verden, sender Jesus oss til verden (Joh 20,21). Han kalte disiplene, slik han har kalt alle som tror på ham, til å være vitner om Guds kjærlighet i ord og handling.

Her kan det være på sin plass å understreke at diakoni har sin egen berettigelse. Gud er en kjærlig gud som ønsker at de som tror, skal gjøre godt. Gode gjerninger skal følge dem som tror uten baktanker og uten betingelser. Det beste eksempelet på en slik betingelsesløs kjærlighet, er Guds frelse til oss mennesker i Jesus Kristus.

Riktignok vitner handlinger utført i nestekjærlighet om en god Gud. Derfor er det sagt at diakoni er «kirkens kroppsspråk». Kommunikasjonsrådgivere kan fortelle oss at kroppsspråket er svært viktig for det som formidles og utgjør en vesentlig del av kommunikasjonen. Dette gjør diakonale handlinger enda viktigere – selv om de står på egne ben og har sin egen berettigelse.

Diakoni i Sjømannskirken

Det er bred enighet om at Sjømannskirken er - og fortsatt skal være - en diakonal kirke. Dette er en del av «Sjømannskirkens DNA». Diakoni skal gjennomsyre medarbeiderne og deres holdninger og handlinger i møte med Sjømannskirkens brukere. Derfor er det uttrykkelig slått fast i Sjømannskirkens grunnregel §1 Formål at

«Sjømannskirken skal praktisere kristen nestekjærlighet gjennom lokale Sjømannskirker og andre enheter.»

Men selv om diakoni helt fra starten vært en sentral del av Sjømannskirkens arbeid, har ordet «diakoni» først blitt brukt i siste tiårene. På Sjømannskirkens historiesider står det:

«Diakonibegrepet har opp igjennom vært lite brukt i Sjømannskirkens vokabular, selv om arbeidsmetodene har hatt samme preg som det diakonale arbeidet i menighetene hjemme i Norge. Innad i organisasjonen har det heller vært snakk om «praktisering av kristen nestekjærlighet», noe som samsvarer med oppfatningen av diakoni som evangeliet uttrykt gjennom handling. Sjømannskirkenes måte å være kirke på har siden starten vært diakonal, og den diakonale omsorgen har kjennemerket organisasjonen. Dette arbeidet har fått størst utstrekning på leseværelsene og i aktivitetene og

utfluktene i forlengelse av det – enten det gjaldt «fest på kjerka», fotballkamp eller sightseeingtur».

Avsnittet ovenfor levner ingen tvil om at diakoni er en sentral del av Sjømannskirkens oppdrag. Hvorfor selve ordet «diakoni» ikke har blitt brukt så mye, kan komme av at ordet har et indrekirkelig preg som ikke fungerer så godt utenfor den indrekirkelige sfæren. Da har man ment at ordet «nestekjærlighet» og «å praktisere nestekjærlighet», klinger bedre da disse ordene er noe folk flest forbinder noe med i motsetning til ordet «diakoni». Det viktigste i denne sammenhengen er imidlertid å slå fast at Sjømannskirken fortsatt skal være en diakonal kirke og at man til enhver tid velger begrep som kommuniserer med de man kommuniserer med.

Sjømannskirken er kirke og skal som kirke forkynne evangeliet i ord og handling. Om man kaller disse handlingene for diakoni eller nestekjærlighet, er kanskje ikke det aller viktigste. Det viktigste er å være klar over at den viktigste begrunnelsen for disse handlingene. Den har kirkens Herre selv gitt i kjærlighetsbudet som han gav til alle som tror på ham:

«Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand. Dette er det største og første bud. Men et annet er like stort: Du skal elske din neste som deg selv».

Når Sjømannskirkens og dens medarbeidere kjenner denne begrunnelsen og bevarer den i hjertet, er det lettere å forstå dybden i tjenesten og å være utholdende i den. Av denne grunn er det viktig å løfte dette frem og sikre seg at alle medarbeidere kjenner Sjømannskirkens diakonale fundament, samt lytter seg inn på behovene Sjømannskirken møter i verdens hverdag.

En viktig forutsetning for at Sjømannskirken skal være en diakonal kirke, er at den henter inspirasjon og motivasjon hos kirkens Herre. Sjømannskirken og dens medarbeidere må være «innpodet på vintreet» (Joh 15) og søke næring for sin kristne tro. Bare slik kan den bære frukt og skape tro, håp og engasjement hos seg selv og hos andre mennesker:

«Bli i meg, så blir jeg i dere. Slik som greinen ikke kan bære frukt av seg selv, men bare hvis den blir på vintreet, slik kan heller ikke dere bære frukt hvis dere ikke blir i meg. Jeg er vintreet, dere er greinene. Den som blir i meg og jeg i ham, bærer mye frukt. For uten meg kan dere ingen ting gjøre» (Joh 15,4-5).

Faglighet og diakonal bevissthet

De senere tiårene har det vokst frem en økt og ny bevissthet om diakoni i Den norske kirke. Denne forståelsen handler om at diakoni ikke bare er en hensiktsmessig praksis eller et redskap for evangelisering, men at diakoni er evangeliet i praksis. Det diakonale fokuset er i vår tid utvidet til også å omfatte omsorg for skaperverket, rettferdighet i samfunnsmessig forstand og kirkens profetiske oppdrag. Dette er bibelske anliggender som også har gjenklang i FN sine bærekraftsmål. Bærekraftsmålene er gode mål som med fordel kan gjøres gjeldende for Sjømannskirken sin del av det globale fellesskapsansvaret.

Sjømannskirkens historie viser at diakoni alltid har stått sentralt, men det kan se ut som om man ikke har hatt ord og begreper til å sette på det man har gjort og tenkt på dette området. På samme måte som i Den norske kirke, er der imidlertid en økende bevissthet om behovet for å tenke faglig om diakoni i Sjømannskirken. I noen grad har man også ansatt diakoner - selv om det forutsettes at alle ansatte medarbeidere skal ha en diakonal tankegang og holdning som utgangspunkt for sin tjeneste.

Som kirke er diakoni noe som alle ansatte i Sjømannskirken skal være en del av enten man er diakon, prest, trosopplærer, vertskap, daglig leder eller noe annet. Denne bevisstheten og visjonen om at Sjømannskirken er diakonal, er noe som Sjømannskirken til stadighet bør gjenta og blankpusse. Selv om denne diakonale grunnholdningen forutsettes hos alle medarbeidere, må Sjømannskirken ha en bevisst tenkning om når man trenger vigslede diakoner.

I denne sammenhengen kan det nevnes at tiden synes inne til å vurdere organiseringen av det diakonale arbeidet og hvordan samspillet mellom «spesialisten» (vigslede diakoner) og «generalisten» (diakonale medarbeidere) skal være. Det kan også vurderes hvorvidt betegnelsen «diakonale medarbeidere» er en egnet betegnelse. Stillingsbetegnelsen, slik den er nå, er temmelig altomfattende. Den brukes på stillinger med ulike arbeidsoppgaver: sykebesøk, skipsbesøk, fengselsbesøk, arrangement, basararbeid, informasjonsarbeid, sosialsaker m.m. Når Sjømannskirken likevel har valgt å benytte denne stillingstittelen, er det blant annet for å begrunne visumsøknader til USA.

I dag har vi større forutsetninger for å trekke fagfeltet diakoni inn i kompetansehevingen og utrustningen som Sjømannskirken gir nye og allerede etablerte medarbeidere. Diakoni er et hjerteanliggende som kan forkynnes og undervises frem slik at det sitter i ryggmargen og dette er et felt som bør prioriteres i årene som ligger foran.

Diakoni på Sjømannskirkevis

Man kan med rette spørre om det er en egen diakoni på Sjømannskirkevis. Hensikten med det er å finne frem til det særegne ved Sjømannskirkens diakoni, det som med fordel kan tas med inn i fremtiden. Det synes å være flere kjennetegn på Sjømannskirkens diakonale praksis:

- a. Arbeidsplassdiakoni:** Sjømannskirken har siden Stortjønn sin tid vært en arbeidsplassbevegelse. Sjømannskirkens medarbeidere har ansett det som viktig å oppsøke sjøfolk om bord på deres arbeidsplass for å knytte kontakter, invitere til sjømannskirken eller for simpelthen å slå av en prat der og da. Denne formen for arbeidsplassdiakoni, er videreført i vår tid med en oppsøkende virksomhet som er rettet mot næringslivet, plattformene i Nordsjøen og studiesteder – i tillegg til norske sjøfolk om bord på skip.
- b. Gjestevennskap:** Tidligere generalsekretær Kjell Bertel Nyland innførte begrepet «gjestevennskap» om Sjømannskirken sitt ideal om betjente leseværelser og andre møtepunkter mellom medarbeidere og de ulike målgruppene. Det kan handle om å sette seg ned over en kopp kaffe og en vaffel eller å ta et slag biljard. Nyland fremholder at man i gjestevennskapet ivaretar et medmenneske sitt sosiale behov. Idealet er at alle som besøker en sjømannskirke skal oppleve seg sett, møtt og bekreftet for den han eller hun er. Det å betjene leseværelset på en sjømannskirke og ivareta gjestevennskapet overfor de som kommer innom, er imidlertid ressursmessig krevende og må ha en viss legitimitet i forhold til målgruppe og antall besøkende. En slik prioritering kan også gå på bekostning av den oppsøkende besøkstjenesten som det er ønskelig å prioritere opp. Det åpne leseværelse/sjømannskirke har mange steder vært/er Sjømannskirkens gode og tydelige arbeidsform, er arbeidsform man sjelden møter i Norge.

- c. **Oppsøkende besøkstjeneste:** Sjømannskirken har alltid hatt en oppsøkende besøkstjeneste rettet mot syke, innlagte på sykehus, innsatte i fengsel eller andre som av en eller annen grunn er i en vanskelig situasjon. Dette er en tjeneste som i økende grad har gjort seg gjeldende de siste tiårene ettersom flere og flere norske har bosatt seg i utlandet. Under koronapandemien har det også handlet om å holde telefonisk kontakt med norske som har vært avskåret fra å gå hjemmefra. Dette er en tjeneste som ikke er et særpreg bare for Sjømannskirken. For de det gjelder, vil besøkstjenesten være desto viktigere da man ofte er langt hjemmefra og avskåret fra besøk derfra.
- d. **Diakonale tjenester:** Sjømannskirken har helt fra Storjohann sin tid har stått til tjeneste for norske sjøfolk som har hatt vanskelig for å få landlov. Det begynte med å gjøre ærend, sende aviser om bord, handle medisiner, poste brev m.m. Under koronapandemien har medarbeidere handlet mat og medisiner til norske som selv ikke har anledning til å bevege seg utendørs. I tillegg til disse mer hverdagslige tjenestene, står Sjømannskirkens medarbeidere ikke så sjelden i svært krevende sosiale og relasjonelle situasjoner.
- e. **Beredskapsdiakoni:** Den norske kirke og andre kirkesamfunn stiller sine lokale prester og diakoner til rådighet ved kriser og ulykker i Norge. Sjømannskirken har på sin side opparbeidet seg en betydelig beredskapskompetanse som benyttes ved håndtering av kriser og ulykker i utlandet og på norsk kontinentalsokkel. Dette er en spisskompetanse av høy faglighet. Organisasjonen har en høy beredskap på å gi psykososial støtte når kriser og ulykker inntreffer. Denne tjenesten kan kalles en «beredskapsdiakoni». Sjømannskirken forvalter for tiden om lag 220 avtaler om beredskap og krisehåndtering med universiteter, høyskoler og næringslivet. Dette er en spisskompetanse som svært få kirker og organisasjoner har.
- f. **Familierådgivning:** Sjømannskirken opprettet for noen år siden Familieveiviseren. Dette er en familierådgivningstjeneste som kan sammenlignes med Kirkens Familievern i Norge. Familieveiviseren holder til i Spania, men er en ressurs som alle medarbeiderne i Sjømannskirken kan søke råd og veiledning hos dersom de kommer opp i familierådgivningssaker.

Oppsummerende kan det fremholdes at grunnlaget for Sjømannskirkens diakoni er den samme som for Den norske kirke og andre kirkesamfunn. Når det gjelder Sjømannskirkens diakonale praksis, så er bildet sammensatt. På den ene siden er det parallellt til den oppsøkende besøkstjenesten som Sjømannskirkens medarbeidere gjør, det være seg sykehusprester, fengselsprester, feltprester, anleggsprester, Kirkens bymisjon og Frelsesarmeen, gjør. På den andre siden er det en del særtrekk ved Sjømannskirkens diakoni som organisasjonen er nokså alene om. Det gjelder den utstrakte oppsøkende virksomheten på arbeidsplasser, gjestevennskap, diakonale tjenester og beredskap.

Et annet særtrekk ved Sjømannskirkens diakoni, er at den er tydelig praktisk rettet, og retter seg mot flere sosiale lag, ikke bare mot de svakeste i samfunnet og mennesker i nød. Sjømannskirken anerkjenner og legger til rette for å møte sosiale behov, det være seg å opprettholde norske tradisjoner, kjøpe norsk mat og feire høytider - også når man er vellykket forretningskvinne eller –mann eller velbeslått pensjonist. På denne måten ønsker Sjømannskirken å møte mennesker som hele mennesker med fysiske, sosiale og åndelige

behov. Dette er en slags hverdagsdiakoni som retter seg mot alminnelige mennesker med alminnelige behov.

Diakonale utfordringer i vår tid

Verden er i stadig endring. Det er lenge siden Storjohann begynte arbeidet blant norske sjøfolk i havn i England. Den gangen handlet det om førstereisguttene sin hjemlengsel, tørste sjømenn som besøkte skjenkestedene fremfor å sende hyren hjem, et tøft og hardt arbeidsmiljø om bord, og bekymringer for kone og barn. «Medisinen» var samtaler, sosiale samvær om bord, fest på «kjerka», turer i omgivelsene – og gudstjenester. Den gangen var det kun sjøfolk som var målgruppen. Etter hvert ble de lokalt bosatte nordmennene en del av arbeidet, men også de var på sett et vis et redskap i arbeidet for å nå sjøens folk.

På 50- og 60-tallet var norsk sjøfart på det høyeste med opp mot 60 000 sjøfolk i utenriksfart. Siden da har antall norske sjøfolk gått drastisk ned. Parallelt med at antall sjøfolk har gått ned, har antall norske bosatt i utlandet for kortere eller lengre tid, økt betydelig. Man regner for eksempel med at der er om lag 55 000 norske fastboende i Spania. De nye målgruppene er norske offshorearbeidere i Nordsjøen, næringslivsfolk, turister, studenter, pensjonister m.m.

På samme tid har kommunikasjonsformene endret seg. Vi forflytter oss raskere, billigere og oftere enn før. Vi har rikelig anledning til å kommunisere med venner og kjente i Norge ved hjelp av både lyd og bilde. I tillegg til dette, har tilgangen på informasjon eksplodert i og med internett og sosiale medier sin inntreden. Internett har overtatt mange av funksjonene for sjømannskirkene og turistkontorene i fremmede byer. Denne utviklingen synes å falle sammen med en økt sekularisering og en større materialisme enn tidligere, og færre synes interessert i det kirkelige tilbudet sjømannskirkene gir.

Det fremste kjennetegnet på nordmenn i utlandet i dag er at det er langt flere ulike grupper i utlandet enn før. Dette fører til at Sjømannskirkens arbeid må tilpasses de ofte sammensatte behovene nordmenn i utlandet har. Man kan, litt grovt sett, dele sjømannskirkene inn i diplomatkirker, businesskirker, turistkirker osv, men det er ofte flere målgrupper som skal betjenes av de ansatte på en og samme sjømannskirke. Nyland skriver i «Tolk og Tjener» (2005:52):

“Utfordringene overfor nordsjøarbeiderne er ikke nødvendigvis den samme som overfor utenlandsstudentene. Og trailersjåførene på kontinentet trenger gjerne annen form for støtte enn businessmenigheten i Singapore. Sjømannskirkens strategidokument peker på satsingsområder som omsorg i livskriser, familie- og relasjonsspørsmål, ulykker, beredskap og arbeidsmiljø. Så blir det opp til den enkelte arbeidsenhet å utmeisle den konkrete strategi ...”

Beskrivelsen ovenfor av endringene i samfunnet er malt med bred pensel. På tross av den svært sammensatte norske befolkningen som i vår tid befinner seg utenlands, så er det grunnleggende faktum som er det samme til alle tider: Mennesket er et sosialt vesen som trenger å bli sett, møtt og bekreftet – ja, elsket. Dette medfører at mennesker også i vår tid har behov for fellesskap og et sted å høre til. Problemene er også ofte de samme; brutte relasjoner, rus, hjemlengsel, sykdom, ensomhet, økonomi m.m.

Det gjenstår å se hvilke ettervirkninger koronapandemien får for utenlandsborgerne; blir det færre eller flere nordmenn i utlandet? Blir det økt pendling? Vil flere få psykososiale utfordringer? Vil isolasjonen og ensomheten øke? På det politiske området og i samfunnet for

øvrig ser vi en økt polarisering og steilere fronter. Den digitale verdenen og mulighetene den gir, kan også føre til større utenforskap – for ikke å snakke om manipulering av informasjon og spredning av hatbudskap.

Det er selvsagt krevende å spå om fremtiden, men det synes likevel åpenbart at behovet for diakoni ikke blir mindre i fremtiden. I dette bildet anses en fremoverlent og faglig diakoni å være verdifull. Det vil handle om å møte noen av utfordringene i tiden, være en profetisk røst i aktuelle spørsmål som sosial rettferdighet, klima og miljø, samt utløse frivillighet.

Oppsummering og spørsmål som generalforsamlingen kan drøfte

Dette saksfremlegget forutsetter at Sjømannskirken fortsatt er *kirke* i verdens hverdag. Det å være kirke medfører to ting; at diakoni er en naturlig del av arbeidet og at kirken lever av det kirkens Herre gir.

Men visjonen handler også om å være kirke i *verdens hverdag*. Dette handler om at Sjømannskirken lytter seg inn på hva som rører seg i verdens hverdag og i enkeltmennesker hverdag, og foretar de strategiske valgene som trengs for å møte disse behovene på en adekvat og hensiktsmessig måte.

Spørsmål til drøfting kan være:

1. Hvordan kan Sjømannskirken bevare sin diakonale tradisjon i vår tid?
2. Hvordan prioritere mellom gjestevennskap, besøkstjeneste og arbeidsplassdiakoni?
3. Hvilke nye diakonale utfordringer bør prioriteres i vår tid?
4. I hvilke deler av det diakonale arbeidet er det behov for vigslede diakoner?

Prosess videre

Administrasjonen tar sikte på å legge frem en sak for hovedstyret om plan for diakoni i Sjømannskirken i løpet av 2022 og hovedstyret tar med seg drøftingen i generalforsamlingen med i det videre arbeidet med strategiplanen.